

Đêm Qua Tôi M...

Tác Giả: VIP KK Nguyễn Văn Chác
Chúa Nhật, 30 Tháng 5 Năm 2010 05:41

Kính gửi Cä Sĩ c Mäy,

Đêm qua tôi mơ tôi chết. Tôi nằm trong quan tài - cä quan tài đẹp lắm – nghe nhäng lời phân
buä trên đài phát thanh. “Đäc tin buän cä Phaolä Vip KK đã đäc Chúa räc vä Thiên Đäng ... “

Tôi nằm mơ: Đäc Chúa räc vä, thì đó là tin vui chứ, sao lại tin buồn?

Tôi nằm trong quan tài suy nghĩ về ý nghĩa của kiếp nhân sinh. Ban đêm nhà quan đóng cửa, buän heo hút, tôi đâm ra sợ. Sợ ma. Mäi khi có tiếng đäng, tôi lại run lên như bä kính phong, rồi phäu phäo: tôi là Vip KK đây, chánh án tối quäc tối rät anh minh đây, ai đó có thiêng thì hãy nghe đây nghe đây, nếu là đàn ông con trai hoặc bà già, thì đi chỗ khác chỗ đi đängäi chết ngängä sáng mai còn phải đi làm; nếu là đàn bà con gái xinh đẹp thì cũng đi chỗ khác chỗ đi, đäng đän đây cảm đängäi chết tối tối ngängä đi uä xâm phạm thuän phong mà tối mà mang tội. Lä mä lão kêu phú lít bät bây giờ.

Đêm ấy, đêm chät tôi nằm tại nhà quan. Mät ngängäi đàn bà xuất hiện. Tôi nhận ra Hoàng San cách đây 50 năm.

Hoàng San là ngängäi Trung Hoa, quäc tịch Pháp, cùng học dä bäy khoa với tôi năm 1950 tại Hà Nội. Hoàng San đẹp và chơi piano rất hay. Nàng là mät käniäm của tôi. Mät buổi chiều, tôi đưa bà chủ ruät của tôi đi ăn cơm gà Siu Siu tại chỗ An Đông để gửi thiäu nàng với chị tôi. Mät niäu cơm, với con gà luộc đã đäc mät bàn tay Chuyên Chä nào đó chết ra và sắp rät đäp trên chiếc đĩa men trắng. Tôi tiếp để ăn cho Hoàng San. Chị tôi thì ngängäi nhìn đứa em dâu trẻ lại và có vẻ hài lòng. Phäi chị Hoàng San cũng ngängäi im. Nghe nàng muän làm đẹp lòng chị tôi, nàng gäp để ăn cho tôi. Thấy nhät phäo câu, thấy nhäu cánh. Nàng gäp mät miếng phäo câu để vào đĩa tôi, và nói: “Anh ăn cái lát ớt gà này đi, ngon lắm”.

Hai tuần sau, nàng bỏ tại nhà xe hơi. Tôi đến thăm, nàng chơi đùa näc mät: bàn tay trái của nàng bängäy xäng và phải bó bột. Nàng sợ sợ phải bỏ piano. Nàng cho biết: sau khi đi uä trong, nàng sợ theo cha mẹ sang Pháp. Ôi đời như thế!

Mười tám năm sau (năm 1968), nhân dịp đi dự Hội Nghị Liên Hiệp Nghị Sĩ Thụ Giới (Union Interparlementaire) tại Vienna, Áo quốc, tôi có ghé qua Paris. Tôi gặp người Albert. Albert là tây lai, nói tiếng Việt rất sôi, cùng học với Hoàng San và tôi ở Hà Nội. Albert cho biết: Hoàng San đã bác sĩ, nhưng không hành nghề. Nàng học ở trường Conservatoire. Albert cho tôi biết thêm: Hoàng San vẫn chưa lấy chồng và thỉnh thoảng vẫn nhớ đến tôi.

Tôi nằm trong quan tài, nhìn thấy Hoàng San cách tôi năm 1950. Nàng đi mặc quần đen, quần ngắn, quần dài, tay lên trán tôi, nói khẽ: “Adieu”. Rồi tiếng đồng hồ của tôi đâu vang lên cùng đi xuống trong một căn nhà bài Marche Funèbre. Tôi gọi tên nàng. Tiếng đồng hồ của tôi vẫn vang lên trong một căn nhà.

Bây giờ còn một ngày nữa, là tôi bắt đầu lên nghĩa địa. Một căn nhà râu tóc bạc phơ, chúng tôi đứng trước cửa tôi đi thăm vị trí ngôi nhà gần đây. Người đi đầu tiên tôi gặp là thầy dạy tôi, Luật sư Bùi Tấn Cường Chiếu, rồi những bạn cũ tôi từng học nghề violin, Thái Lăng Nghiêm, Nguyễn Văn Huy, Vũ Văn Mạnh, Trần Chánh Thành, Đào Văn Vũ, Trần Văn Lâm ...

Một vị bạn khác, tôi gặp là những bạn cũ trong quân đội, Nguyễn Ngọc Loan, Lê Nguyên Khang, Nguyễn Văn Yên, Lê Thị Nhàn ... Tôi cũng gặp là những người lính cũ cách tôi đã chết trong những trận Đông Triều, Hòa Bình, Mỏ Khê.

Sau khi đi thăm một vài nơi ở thành phố của Dante, tôi được đưa ra trước tòa phán xét của Thiên Đàng. Tôi là người Công Giáo, tôi phải trả lời về tất cả những hành vi và ý nghĩ của tôi lúc còn sống. Ôi “ngày của thiên nh” (Dies irae, dies illa). Nếu linh hồn tôi có tội trần gian (mortal sin), tôi sẽ phải xuống hạ ngục, chịu lửa thiêu đốt đời đời. Nếu linh hồn tôi không có tội trần gian và trong trần gian, tôi sẽ được lên Thiên Đàng ngay lập tức. Những người linh hồn tôi, tuy không có tội trần gian, nhưng không trong sáng những gì, nghĩa là còn lưu lại những tội, thì tôi sẽ đi đâu? Tôi sẽ phải xuống ngục luyện tội (purgatory) một thời gian để rửa sạch con người tôi cho sạch những lưu lại, và sau đó tôi mới được lên Thiên Đàng. Thời gian luyện tội, có thể là 10 năm, 20 năm, 50 năm ... Tùy trần gian họ phạm tội. Mà tôi thì chắc đã biết, nhiều lưu lại, thậm chí xác cũng như tâm hồn. Có lẽ phải luyện tội cả mấy trăm năm.

Tôi được đưa đến tòa phán xét. Chưa đầy 5 phút, có tiếng loa: “Ai có vợ, và đã sống với vợ từ 30 năm trở lên, hãy đứng sang bên phải.” Tôi lập tức chạy theo tiếng loa, đứng sang bên phải. Đồng loạt, người nào trông cũng thiêu não quá sức. Hai phút sau, có tiếng vang từ trên cao: “Các con yêu mến, lúc còn sống, các con có vợ và đã ở với vợ trên 30 năm, nhưng các con được coi như đã ở luyện tội cả mấy trăm năm rồi, các con sẽ phải ở lại và đáng được lên Thiên Đàng ngay lập tức để hưởng Thiên Nhan Chúa”. Mọi người đều hoan hô. Một ông già Móm mém,

ph&#u ph&#a0 “All right!”. Tôi cũng ph&#u ph&#a0 “All right!”.

C&# S&#c M&#y &#i, tôi đang nói gì đây, và nói đ&#n đ&#u r&#i. Ô hay cái c&#m biu t&# c&# a tôi đ&#u r&#i? Tôi đã c&#n đ&#n bà nhà tôi r&#ng: khi tôi ch&#t, nh&# đ&#m b&# c&#m biu t&# v&#o quan tài cho tôi, đ&# tôi vi&#t ký &#c bên kia n&#m m&#.

Theo ch&#&#ng tr&#nh l&# an táng đ&#c trên đài phát thanh thì sáng hôm nay ng&#&#i ta s&# đ&#ng quan và đ&#m tôi ra nghĩa đ&#a. Tôi n&#m trong quan tài, b&#ng nghe có ti&#ng chân ch&#y r&#m r&#p. Tôi th&#y c&# và nhà văn S&#n Tùng h&#t h&# h&#t h&#i khi&#ng đ&#n m&#t vòng hoa l&#n, v&#i t&#m băng ph&#n &#u vi&#t ch&# l&#n “See you soon”. Th&#t là chí tình.

Tôi l&#i nghe th&#y có ti&#ng &#n ào bên c&#nh bu&#ng tôi n&#m. M&#t gi&#ng nói nghe r&#t quen: “&#y tôi đi nh&#m bu&#ng r&#i”. M&#t lúc sau tôi l&#i nghe: “&#y tôi đi nh&#m bu&#ng r&#i.”

Tôi quên không nói đ&# c&# bi&#t: bên c&#nh bu&#ng quan tài c&# a tôi, có bu&#ng quan tài c&# a m&#t bà M&# già, cũng ch&#t vì ung h&# ph&#i. Ng&#&#i nào đó, đ&#n vi&#ng tôi, ch&#c đã đi nh&#m bu&#ng. Cho nên c&# “&#y tôi đi nh&#m bu&#ng r&#i.”. Sau cùng ng&#&#i &#y đ&#n đ&#ng bu&#ng c&# a tôi. Ng&#&#i &#y c&#m m&#t bó hoa nh&#, đ&#n g&#n quan tài, nói b&#b: “&#y, đây có ph&#i là quan tài c&# a ông Vip KK không?” R&#i ng&#&#i đó nói r&#t th&#m thi&#t: “&#y, ông Vip KK &#i, ông v&#i tôi đã t&#ng ăn n&#m v&#i nhau, sao ông n&# b&# tôi ra đi, sao ông không đ&#i tôi cùng đi v&#i? Lá vàng còn &# trên cây, lá xanh r&#ng xu&#ng tr&#i &#i h&#i tr&#i. Ôi ông Vip KK &#i.” Tôi nh&#n ra ti&#ng c&# a nhà văn Doãn Qu&#c Sĩ.

Năm 1998, h&# Doãn và tôi lên Hoa Th&#nh Đ&#n tham d&# bu&#i h&#p c&# a Văn Bút Vi&#t Nam H&#i Ngo&#i, do l&#i m&#i c&# a nhà văn S&#n Tùng. H&# Doãn và tôi &# trong căn bi&#t th&# c&# a nhà văn Nghi&#u Minh. Chúng tôi ng&# chung m&#t gi&#ng ng, h&# Doãn n&#m đ&#u gi&#ng ng, tôi n&#m cu&#i gi&#ng ng. Bu&#i sáng, hai chúng tôi d&#y s&#m. H&# Doãn ng&#i quay m&#t v&#o t&#ng bên đ&#ng, ông thi&#n và đ&#c kinh Ph&#t. Tôi quay v&# phía tây đ&#c kinh Công Giáo. B&#y gi&#ng nghe tôi ch&#t, h&# Doãn đ&#n ph&#ng vi&#ng tôi và nh&#c l&#i chuy&#n x&#a. Th&#t là chí tình.

Ch&# còn 10 phút n&#a, ng&#&#i ta s&# đ&#y n&#p áo quan và đ&#m tôi ra nghĩa đ&#a. B&#ng có ti&#ng chân ch&#y r&#m r&#p. Ch&# nhi&#m Lê H&#ng Long h&#t h&# h&#t h&#i b&#&#c vào, nói b&#b: “Báo s&# đ&#m in ngày mai, bài v&# c&# a ông đ&#n đ&#u r&#i? Ông nói ông g&#i thu&#c Viagra cho tôi, ông g&#i ch&# a? Chán ông quá đ&#i m&#t.”

Đêm Qua Tôi M...

Tác Giả: VIP KK Nguyán Văn Chác
Chúa Nhật, 30 Tháng 5 Năm 2010 05:41

Tôi gißt mình tßnh dßy. Căn phòng phßng phßt mùi hßng Lavande. Nhà tôi nßm bên cßnh, thßdài: “Anh vßn chßa quên đßc Hoang San và tßng đàn dßng cßm. Em nghe thßy anh gßi tên nàng.”